

pokerfjes

Vi fant ham liggene med hodet på pulten min assistent politifullmektig Roger Hansen og jeg. Ikke rør noen ting sa jeg og siktet til våpenet avdøde holdt i sin venstre hånd. Keivhendt. Blodet hadde størknet som lim. Rødbrunt lim. Roger luktet på det, men det luktet ingenting. Vi utvekslet et forståelsesfullt blikk. Selvmord sa jeg og Roger nikket. Telefonrøret lå av, han må ha pratet med noen. Slengt utover gulvet fant jeg fem kort med reklame for Colgate null hull tannkrem på baksiden. Jeg tok på meg hanskene og la kortene utover bordet. Fullt hus. Nei, det er bare oss her, sa Roger. Han forstod ikke poker. Kortene Roger, kortene. Jeg fikk en meget god idé. Naturligvis var det min idé. Roger forstod seg ikke på kvalitetsbevisst politiarbeid, eller poker for den saks skyld. Han har ikke akkurat pokerfjes, slik jeg har. Jeg kunne gitt ytterste lillefingerledd for en Havana, en dobbel Jameson, en medium rå brystbiff fra Thompson-kassellen og et slag poker akkurat nå. Men jeg drømmer. Telveket gav med de opplysningene jeg hadde ventet. Avdødes sist ringte nummer var en åpen pokerlinje for inntill fem deltakere. Middelaldrende, ensomme helter på vei ut i solnedgangen. Jeg ristet på hodet, tok et godt tak i håret hans og løftet ansiktet opp ifra pulten, og da mener jeg ansiktet. Kulen hadde gått inn i venstre tinning og ut igjennom høyre øye. Deler av ansiktet var borte, allikevel så jeg det. De samstemte maskuline trekkene og musklenes harmoniske sammensetning. Enhver motspillers mareritt. Han hadde det. Han hadde pokerfjeset. Bare så synd at ingen av motspillerene på 820-nummeret fikk se det, eller føle det på kroppen. Stakkars jævel. Han burde ha skjønt at alle de andre sikkert juksa. Stakkars godtroende jævel.